EURÓPAI UNIÓ

AZ EURÓPAI PARLAMENT **A TANÁCS**

Brüsszel, 2014. április 30.
(OR. en)

2012/0061 (COD) **PE-CONS 19/14**

SOC 52
MI 77
COMPET 49
CODEC 198

JOGALKOTÁSI AKTUSOK ÉS EGYÉB ESZKÖZÖK

Tárgy:	AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS IRÁNYELVE a munkavállalók szolgáltatások nyújtása keretében történő kiküldetéséről szóló 96/71/EK irányelv érvényesítéséről és a belső piaci információs rendszer keretében történő igazgatási együttműködésről szóló 1024/2012/EU rendelet (az IMI-rendelet) módosításáról

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS

2014/.../EU IRÁNYELVE

(...)

a munkavállalók szolgáltatások nyújtása keretében történő kiküldetéséről szóló 96/71/EK irányelv érvényesítéséről és a belső piaci információs rendszer keretében történő igazgatási együttműködésről szóló 1024/2012/EU rendelet (az IMI-rendelet) módosításáról

(EGT-vonatkozású szöveg)

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 53. cikke (1) bekezdésére és 62. cikkére,

tekintettel az Európai Bizottság javaslatára,

a jogalkotási aktus tervezete nemzeti parlamenteknek való megküldését követően,

tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére[1],

tekintettel a Régiók Bizottságának véleményére[2],

rendes jogalkotási eljárás keretében[3],

---

1 HL C 351., 2012.11.15., 61. o.

2 HL C 17., 2013.1.19., 67. o.

3 Az Európai Parlament 2014. április 16-i álláspontja (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé) és a Tanács …-i határozata.

mivel:

(1) A munkavállalók szabad mozgása, a letelepedés szabadsága és a szolgáltatásnyújtás szabadsága az Unió belső piacának az Európai Unió működéséről szóló szerződésben (EUMSZ) foglalt alapvető elveit képezik. Az Unió tovább fejleszti ezen elvek megvalósítását azzal a céllal, hogy egyenlő feltételeket biztosítson a vállalkozásoknak, és garantálja a munkavállalók jogainak tiszteletben tartását.

(2) A szolgáltatásnyújtás szabadsága magában foglalja a vállalkozások azon jogát, hogy másik tagállamban nyújtsanak szolgáltatásokat, ahová ideiglenesen kiküldhetik saját munkavállalóikat, hogy ott nyújtsák e szolgáltatásokat. A munkavállalók kiküldésével összefüggésben fontos különbséget tenni e szabadság és a munkavállalók szabad mozgása között, amely minden polgárnak jogot biztosít arra, hogy szabadon másik tagállamba költözzön, hogy ott dolgozzon, és ezért ott is lakjon, továbbá védi őket a munkavállalás, fizetés és egyéb munka- és foglalkoztatási feltételek tekintetében az adott tagállam állampolgáraihoz képest történő megkülönböztetéstől.

(3) Az olyan munkavállalók tekintetében, akiket ideiglenesen külföldre küldenek, hogy a szokásos munkavégzésük szerinti tagállamtól eltérő tagállamban való szolgáltatásnyújtás céljából ott munkát végezzenek, a 96/71/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv[1] a kiküldött munkavállalók minimális védelme érdekében világosan megfogalmazott, alapvető foglalkoztatási szabályokat és feltételeket állapít meg, amelyeket a szolgáltatónak teljesítenie kell abban a tagállamban, amelybe a kiküldetés irányul.

[1] Az Európai Parlament és a Tanács 96/71/EK irányelve (1996. december 16.) a munkavállalók szolgáltatások nyújtása keretében történő kiküldetéséről (HL L 18., 1997.1.21., 1.o.).

(4) Az ezen irányelv által bevezetett valamennyi intézkedésnek indokoltnak és arányosnak kell lennie annak érdekében, hogy ne jelentsen adminisztratív terhet, valamint ne korlátozza a vállalkozásokban – különösen a kis- és középvállalkozásokban (kkv-k) – rejlő munkahelyteremtő potenciál kibontakozását, egyúttal garantálva a kiküldött munkavállalók védelmét.

(5) A 96/71/EK irányelvnek való megfelelés biztosítása érdekében, és anélkül hogy felesleges adminisztratív terhekkel sújtanák a szolgáltatókat, alapvető fontosságú, hogy az ezen irányelvnek a kiküldetés valódiságának megállapításáról és a visszaélések és a szabályok kijátszásának megelőzéséről szóló rendelkezéseiben szereplő tényszerű elemek jelzésértékűnek és nem kimerítő jellegűnek tekintendők. Különösen nem lehet követelmény az, hogy mindegyik elemnek minden kiküldetés esetében teljesülnie kell.

(6) Annak sérelme nélkül, hogy az indikatív tényszerű elemek értékelését az egyedi esetekhez kell igazítani, és figyelembe kell venni a helyzet sajátosságait, a különböző tagállamokban az azonos tényszerű elemeket tartalmazó helyzetek az illetékes hatóságok részéről nem eredményezhetnek eltérő jogi megítélést vagy értékelést.

(7) Annak megelőzése, elkerülése és visszaszorítása érdekében, hogy a szolgáltatásnyújtás EUMSZ-ben foglalt szabadságából és/vagy a 96/71/EK irányelv alkalmazásából szabálytalanul vagy csalárd módon előnyt szerző vállalkozások az alkalmazandó szabályokkal visszaéljenek és kijátsszák azokat, javulást kell elérni a kiküldetés fogalmának alkalmazása és nyomon követése terén, valamint a közös értelmezést elősegítő, egységesebb elemeket kell uniós szinten bevezetni.

(8) Ezért a fogadó tagállam illetékes hatóságának – szükség esetén szorosan együttműködve a letelepedés helye szerinti tagállammal – meg kell vizsgálnia azon tényszerű elemeket, amelyek ténylegesen jellemzik a kiküldetés fogalmához elválaszthatatlanul kötődő ideiglenes jelleget, valamint azt a feltételt, hogy a munkaadó ténylegesen abban a tagállamban legyen letelepedett, amelyből a kiküldés történik.

(9) Amikor az illetékes hatóságok annak meghatározása érdekében, hogy valamely vállalkozás ténylegesen folytat-e a pusztán belső igazgatási és/vagy adminisztratív tevékenységeken kívül érdemi tevékenységet, megvizsgálják e vállalkozás letelepedés helye szerinti tagállamban elért forgalmának nagyságát, figyelembe kell venniük a különböző valuták vásárlóereje közötti eltéréseket.

(10) Az ezen irányelvben foglalt, a kiküldetés alkalmazásával és nyomon követésével kapcsolatos elemek a megtévesztő módon önfoglalkoztató munkavállalókként bejelentett munkavállalók azonosításában is segíthetik az illetékes hatóságokat. A 96/71/EK irányelvvel összhangban munkavállaló az, aki annak a tagállamnak a joga szerint, amelynek a területén kiküldetésben tartózkodik, munkavállalónak minősül. A kiküldetés további pontosítása és az illetékes hatóságok általi jobb nyomon követése erősítené a jogbiztonságot, valamint hasznos eszközként szolgálna a színlelt önfoglalkoztatás elleni hatékony küzdelemben és annak biztosításában, hogy a kiküldött munkavállalókat megtévesztő módon ne önfoglalkoztató munkavállalóként jelentsék be, elősegítve ezzel az alkalmazandó szabályok kijátszásának megelőzését, elkerülését és visszaszorítását.

(11) Amennyiben nem valódi kiküldetésről van szó, és kollízió következik be, kellően figyelembe kell venni az 593/2008/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet[1] (Róma I. rendelet) (vagy a Római Egyezmény[2]) rendelkezéseit, amelyek célja annak biztosítása, hogy megmaradjon a munkavállalók védelme, amelyet olyan rendelkezések tartalmaznak, amelyektől nem lehet, illetve csak a munkavállalók javára lehet eltérni. A tagállamoknak olyan rendelkezéseket kell biztosítaniuk, amelyek megfelelően védik a nem valódi kiküldetésben lévő munkavállalókat.

(12) A 883/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletben[3] foglalt, társadalombiztosítási jogszabályokkal kapcsolatos igazolás hiánya annak a jele lehet, hogy a helyzet nem írható le olyan tagállamba való ideiglenes kiküldetésként, amely eltér attól a tagállamtól, amelyben az érintett munkavállaló munkáját a szolgáltatásnyújtás keretében szokásosan végzi.

(13) A 96/71/EK irányelvhez hasonlóan ez az irányelv nem érintheti a 883/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet és a 987/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet[4] alkalmazását.

---

1 Az Európai Parlament és a Tanács 593/2008/EK rendelete (2008. június 17.) a szerződéses kötelezettségekre alkalmazandó jogról (Róma I.) (HL L 177., 2008.7.4., 6. o.).

2 Az 1980. június 19 -i Római Egyezmény a szerződéses kötelezettségekre alkalmazandó jogról (80/934/EGK), (HL L 266., 1980.10.9., 1. o.).

3 Az Európai Parlament és a Tanács 883/2004/EK rendelete (2004. április 29.) a szociális biztonsági rendszerek koordinálásáról (HL L 166., 2004.4.30., 1. o.).

4 Az Európai Parlament és a Tanács 987/2009/EK rendelete (2009. szeptember 16.) a szociális biztonsági rendszerek koordinálásáról szóló 883/2004/EK rendelet végrehajtására vonatkozó eljárás megállapításáról, HL L 284., 2009.10.30., 1. o.

(14) Az EUMSZ kifejezetten elismeri a munkaügyi kapcsolatrendszerek sokszínűségének tiszteletben tartását, valamint a szociális partnerek autonómiáját.

(15) Számos tagállamban a szociális partnerek fontos szerepet játszanak a munkavállalók szolgáltatásnyújtás céljából való kiküldetésének terén, mivel a nemzeti jog és/vagy gyakorlat szerint meghatározhatják a különböző, vagylagosan vagy egyidejűleg alkalmazandó minimális bérszinteket. A szociális partnereknek tájékoztatást kell nyújtaniuk ezekről a bérszintekről.

(16) A megfelelő és hatékony végrehajtás és érvényesítés kulcselemek a kiküldetésben lévő munkavállalók jogainak védelmét és az egyenlő versenyfeltételek szolgáltatók számára történő biztosítását illetően, a nem megfelelő érvényesítés viszont aláaknázza az e területen alkalmazandó uniós szabályok hatékonyságát. A Bizottság és a tagállamok – és adott esetben a regionális és helyi hatóságok – közötti szoros együttműködés ezért alapvetően fontos, emellett pedig nem hagyható figyelmen kívül a munkaügyi felügyelő hatóságok és szociális partnerek jelentékeny szerepe sem. E tekintetben lényeges a kölcsönös bizalom, a kölcsönös együttműködés szelleme, a folyamatos párbeszéd, valamint a kölcsönös megértés.

(17) A tagállamokban hatékony nyomon követési eljárásokra van szükség a 96/71/EK irányelv és ezen irányelv végrehajtásához, ezért ezeket az eljárásokat az egész Unióban létre kell hozni.

(18) A szolgáltatók igen gyakran azért nem alkalmazzák a meglévő szabályokat, mert nehezen férnek hozzá a foglalkoztatási szabályokkal és feltételekkel kapcsolatos információkhoz. A tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy ezeket az információkat díjmentesen általánosan elérhetővé tegyék, és hatékony hozzáférést biztosítsanak hozzájuk nem csupán a többi tagállam szolgáltatói, hanem a kiküldetésben lévő érintett munkavállalók számára is.

(19) Amennyiben a foglalkoztatási szabályokat és feltételeket olyan kollektív szerződések rögzítik, amelyeket általánosan alkalmazandónak nyilvánítottak, a tagállamoknak – a szociális partnerek autonómiájának tiszteletben tartása mellett – biztosítaniuk kell, hogy e kollektív szerződések mindenki számára hozzáférhető és átlátható módon rendelkezésre álljanak.

(20) Az információ hozzáférhetőségének javítása érdekében a tagállamokban egyetlen információforrást kell létre hozni. Az egyes tagállamoknak a webes hozzáférési szabályokkal összhangban egységes hivatalos nemzeti honlapot és más megfelelő kommunikációs eszközöket kell létrehozniuk. Az egységes hivatalos nemzeti honlapnak olyan webportálnak kell lennie, amely teljesíti azt a minimumkövetelményt, hogy kapuként vagy fő belépési pontként szolgáljon, és egyértelmű és pontos hivatkozásokat tartalmazzon a lényeges információforrásokhoz, továbbá rövid tájékoztatást nyújtson a honlap és a hivatkozások tartalmáról. Az ilyen honlapok között főként olyan webhelyeknek kell szerepelniük, amelyeket az uniós jogszabályok értelmében, a vállalkozásösztönzés és/vagy a határokon átnyúló szolgáltatásnyújtás fejlesztése céljából hoztak létre. A fogadó tagállamoknak tájékoztatást kell nyújtaniuk azon, a nemzeti jogukban meghatározott időtartamokról, ameddig a szolgáltatóknak a kiküldetést követően meg kell őrizniük a dokumentumokat.

(21) A kiküldött munkavállalókat megilleti a jog, hogy a fogadó tagállamtól általános tájékoztatást kapjanak az esetükben alkalmazandó nemzeti jogról és/vagy gyakorlatokról.

(22) A tagállamok közötti igazgatási együttműködésnek és kölcsönös segítségnyújtásnak meg kell felelnie a 95/46/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvben[1] megállapított, a személyes adatok védelmére vonatkozó szabályoknak, és összhangban kell lennie az uniós jogszabályokat végrehajtó nemzeti adatvédelmi szabályokkal. A belső piaci információs rendszer (IMI) keretében történő igazgatási együttműködés tekintetében pedig meg kell felelnie a 45/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletnek[2] és a 1024/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletnek[3].

---

1 Az Európai Parlament és a Tanács 95/46/EK irányelve (1995. október 24.) a személyes adatok feldolgozása vonatkozásában az egyének védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról (HL L 281., 1995.11.23., 31. o.).

2 Az Európai Parlament és a Tanács 45/2001/EK rendelete (2000. december 18.) a személyes adatok közösségi intézmények és szervek által történő feldolgozása tekintetében az egyének védelméről, valamint az ilyen adatok szabad áramlásáról (HL L 8., 2001.1.12., 1. o.).

3 Az Európai Parlament és a Tanács 1024/2012/EU rendelete (2012. október 25.) a belső piaci információs rendszer keretében történő igazgatási együttműködésről és a 2008/49/EK bizottsági határozat hatályon kívül helyezéséről (az IMI-rendelet) (HL L 316., 2012.11.14., 1. o.).

(23) A kiküldetésben lévő munkavállalók tekintetében betartandó foglalkoztatási szabályokra és feltételekre vonatkozó anyagi szabályok helyes alkalmazásának biztosítása és betartásának nyomon követése érdekében a tagállamoknak csak bizonyos közigazgatási követelményeket és ellenőrzési intézkedéseket kell alkalmazniuk a szolgáltatásnyújtás keretében munkavállalókat kiküldetésbe küldő vállalkozásokra. Az Európai Unió Bíróságának ítélkezési gyakorlata szerint az ilyen követelményeket és intézkedéseket – amennyiben alkalmasak a kitűzött célok teljesítésének biztosítására és nem haladják meg az ehhez szükséges mértéket – indokolhatják nyomós közérdekek, köztük a munkavállalók jogainak hatékony védelme. Ilyen követelményeket és intézkedéseket csak akkor lehet bevezetni, illetve megállapítani, ha a kért információ nélkül az illetékes hatóságok nem tudják hatékonyan elvégezni felügyeleti feladataikat, és/vagy kevésbé korlátozó intézkedések pedig nem biztosítanák a szükségesnek ítélt nemzeti ellenőrzési intézkedések céljainak elérését.(24) A szolgáltatóknak biztosítaniuk kell, hogy a kiküldetés időtartama alatt megállapítható legyen azon kiküldött munkavállalók személyazonossága, akiket a nyilatkozatban feltüntetnek annak érdekében, hogy a helyzetükkel kapcsolatos tényeket az illetékes hatóságok a munkavégzés helyén ellenőrizhessék.

(25) Annak érdekében, hogy a munkavállalók helyzetével kapcsolatos tények a munkavégzés helyén ellenőrizhetők legyenek, a más tagállamban letelepedett szolgáltatónak indokolatlan késedelem nélkül tájékoztatnia kell a fogadó tagállam illetékes hatóságait abban az esetben, ha a szolgáltató által a nyilatkozatban megadott adatokban lényeges változás következik be.

(26) A Bizottság közigazgatási követelményekről és ellenőrzési intézkedésekről történő tájékoztatására vonatkozó kötelezettség nem minősülhet előzetes engedélyezésnek.

(27) A 96/71/EK irányelv jobb és egységesebb alkalmazása és gyakorlati érvényesítésének biztosítása, valamint az alkalmazás és az érvényesítés terén uniós szinten mutatkozó különbségek lehető legkisebb mértékűre csökkentése érdekében a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy hatékony és megfelelő ellenőrzéseket végezzenek területükön, így mozdítva elő többek között a kiküldetésekkel összefüggésben be nem jelentett munkavégzés elleni küzdelmet, valamint figyelembe véve a probléma megfelelőbb kezelését szolgáló további jogi kezdeményezéseket.

(28) A tagállamoknak a kivizsgált vállalkozás számára adott esetben nemzeti joguknak és/vagy gyakorlatuknak megfelelően a vizsgálatot vagy ellenőrzést követő dokumentumot kell készíteniük, amely tartalmazza a lényeges információkat.

(29) A tagállamok biztosítják az ellenőrzések hatékonyságához, valamint ezen irányelv összefüggésében a fogadó tagállamtól vagy a letelepedés helye szerinti tagállamtól beérkező, tájékoztatás iránti kérelmek indokolatlan késedelem nélküli megválaszolásához szükséges szakértelemmel és képesítéssel rendelkező, megfelelő számú személyzetet.

(30) E tekintetben kiemelkedően fontosak a munkaügyi felügyeletek, a szociális partnerek és egyéb nyomon követéssel foglalkozó testületek, amelyeknek továbbra is lényeges szerepet kell játszaniuk.

(31) Annak érdekében, hogy rugalmasan meg lehessen birkózni a munkaerőpiacok és a munkaügyi kapcsolatrendszerek sokféleségével, kivételesen a szociális partnerek és/vagy más szereplők és/vagy testületek is nyomon követhetik a kiküldetésben lévő munkavállalók bizonyos foglalkoztatási szabályait és feltételeit, feltéve, hogy ezen szereplők vagy testületek azonos mértékű védelmet biztosítanak az érintett személyeknek, valamint nyomon követési tevékenységüket megkülönböztetésmentesen és objektív módon végzik.

(32) A tagállamok ellenőrző hatóságai és egyéb érintett nyomon követéssel foglalkozó és végrehajtó testületei igénybe veszik a vonatkozó jogban előírt együttműködést és információcserét annak érdekében, hogy ellenőrizzék a kiküldetésben lévő munkavállalókra vonatkozó szabályok betartását.

(33) A tagállamok számára kifejezetten ajánlott, hogy a munkaügyi ellenőrzések során integráltabb megközelítést kövessenek. Az uniós szinten összehasonlítható módszerek, gyakorlatok és minimumszabályok kialakítása érdekében a közös normák kidolgozásának szükségességét is meg kell vizsgálni. E közös normák kidolgozása ugyanakkor nem gátolhatja meg a tagállamokat abban, hogy hatékonyan fellépjenek a be nem jelentett munkavégzés ellen.

(34) A 96/71/EK irányelv végrehajtásának megkönnyítése és hatékonyabb alkalmazásának biztosítása érdekében hatékony panasztételi mechanizmusoknak kell rendelkezésre állniuk, amelyek révén a kiküldetésben lévő munkavállalók közvetlenül vagy ha beleegyeznek, kijelölt harmadik feleken, úgymint szakszervezeteken vagy egyéb szervezeteken, valamint a szociális partnerek közös intézményein keresztül panasszal élhetnek vagy eljárást indíthatnak. Ez sem a bíróság előtti képviseletre és védelemre vonatkozó nemzeti eljárásjogi szabályokat, sem a szakszervezetek, illetve a nemzeti jog és/vagy gyakorlat alapján működő egyéb munkavállalói érdekképviseleti szervezetek hatásköreit és egyéb jogait nem sértheti.

(35) Annak biztosítása érdekében, hogy a kiküldött munkavállaló megkapja az őt megillető bért, és feltéve, hogy a kifejezetten a kiküldetéshez kapcsolódó juttatások a minimális bérszint részének tekinthetők, az ilyen juttatások csak akkor minősülhetnek a bérből levonhatónak, ha a fogadó tagállam nemzeti joga, kollektív szerződései és/vagy gyakorlata így rendelkezik.

(36) A kiküldetések területére vonatkozó szabályoknak való gyakorlati megfelelés és a munkavállalói jogok tényleges védelme e tekintetben különösen fontos kérdés az alvállalkozói láncok esetében, ezért biztosítani kell a megfelelő, a nemzeti joggal és/vagy gyakorlattal összhangban lévő és az uniós jogot is tiszteletben tartó intézkedések révén. Ilyen intézkedés lehet, ha önkéntes alapon, az érintett szociális partnerekkel való konzultációt követően a munkáltatói felelősség mellett vagy helyett bevezetnek egy közvetlen alvállalkozói felelősségi mechanizmust is az esetleges kifizetetlen, jogszabály vagy kollektív szerződés szerinti minimális bérszintnek megfelelő nettó járandóságok és/vagy jogszabály vagy kollektív szerződés szerint a szociális partnerek közös alapjainak vagy intézményeinek fizetendő járulékok tekintetében – feltéve hogy e járandóságok és járulékok a 96/71/EK irányelv 3. cikke (1) bekezdésének hatálya alá tartoznak. A tagállamoknak mindazonáltal továbbra is lehetőségük van nemzeti joguk keretében szigorúbb felelősségi szabályokat megállapítani, vagy nemzeti joguk keretében megkülönböztetéstől mentes, arányos módon ezen túlmenő szabályozást előírni.

(37) Azon tagállamok számára, amelyek az alvállalkozói láncok tekintetében bevezettek az alkalmazandó szabályok betartásának biztosítását szolgáló intézkedéseket, lehetővé kell tenni, hogy úgy rendelkezhessenek, hogy a(z) (al)vállalkozó bizonyos körülmények fennállása esetén nem visel felelősséget, illetve felelőssége korlátozható abban az esetben, ha eleget tett a kellő gondosságra vonatkozó kötelezettségeknek. Ezeket az intézkedéseket a nemzeti jognak kell meghatároznia, figyelembe véve az érintett tagállam sajátos körülményeit, és azok magukban foglalhatnak többek között olyan intézkedéseket, amelyeket a vállalkozó tesz az adminisztratív követelmények és ellenőrzési intézkedések betartásának dokumentálása tekintetében annak érdekében, hogy biztosítsa a munkavállalók kiküldetésére alkalmazandó szabályok betartásának hatékony nyomon követését.

(38) Aggodalomra ad okot, hogy a tagállamok még mindig sok nehézségbe ütköznek a határokon átnyúló közigazgatási szankciók és/vagy bírságok behajtása tekintetében, ezért foglalkozni kell a közigazgatási szankciók és/vagy bírságok kölcsönös elismerésének kérdésével.

(39) A tagállamoknak a kiszabott közigazgatási szankciók és/vagy bírságok határokon átnyúló esetekben történő behajtására szolgáló rendszerei között fennálló különbségek veszélyeztetik a belső piac zavartalan működését, és jelentősen megnehezíthetik, sőt akár meg is akadályozhatják, hogy a kiküldetésben lévő munkavállalók az egész Unióban egyenlő mértékű védelmet élvezzenek.

(40) A munkavállalók szolgáltatásnyújtási célú kiküldetését szabályozó anyagi szabályok hatékony érvényesítését a kiszabott közigazgatási szankciók és/vagy bírságok határokon átnyúló behajtására irányuló sajátos fellépéssel kell biztosítani. A tagállamok jogszabályainak közelítése e téren lényeges előfeltétele a belső piac zavartalan működéséhez szükséges fokozottabb, egyenlőbb és összehasonlíthatóbb védelem biztosításának.

(41) A végrehajtási intézkedésekhez kapcsolódó kölcsönös segítségnyújtásra és támogatásra, valamint az ezekkel összefüggő költségekre vonatkozó közös szabályok elfogadása, továbbá az ezen irányelvben és a 96/71/EK irányelvben rögzítettek be nem tartását illetően kiszabott közigazgatási szankciókkal és/vagy bírságokkal kapcsolatos határozatok megküldése egységes követelményeinek elfogadása várhatóan számos, határokon átnyúló behajtási problémát meg fog oldani, és garantálni fogja az ilyen, más tagállamban hozott határozatokról való hatékonyabb értesítést és azok eredményesebb végrehajtását.

(42) Amennyiben kiderül, hogy a szolgáltató ténylegesen nem telepedett le a letelepedés helye szerinti tagállamban, illetve a cím vagy a vállalkozás adatai nem helytállóak, az illetékes hatóságok nem zárhatják le az eljárást formális okok miatt, hanem további vizsgálatot kell végezniük annak érdekében, hogy megállapítsák a kiküldetésért felelős természetes vagy jogi személy kilétét.

(43) A közigazgatási szankciókat és/vagy bírságokat kiszabó határozatok elismerésének, valamint az ilyen szankciók és/vagy bírságok behajtására vonatkozó megkereséseknek a kölcsönös bizalom elvén kell alapulnia. Ezért az el nem ismerésnek és a közigazgatási szankciók és/vagy bírságok behajtására vonatkozó megkeresések elutasításának alapjául szolgáló indokokat a szükséges minimumra kell korlátozni.

(44) A közigazgatási szankciók és/vagy bírságok határokon átnyúló behajtására vonatkozó egységesebb szabályok megállapítása, valamint az ezek meg nem fizetése esetén követendő nyomon követési eljárások hatékonyabbá tételére vonatkozó egységesebb kritériumok szükségessége ellenére ezek nem érinthetik sem a tagállamok azon hatáskörét, hogy meghatározzák a saját szankció- és bírságrendszerüket, sem pedig a nemzeti joguk értelmében rendelkezésükre álló behajtási intézkedéseket. Az ilyen szankciók és/vagy bírságok végrehajtását vagy behajtását lehetővé tevő jogi eszköz adott esetben – a megkeresett tagállam nemzeti jogát és/vagy gyakorlatát figyelembe véve – kiegészíthető vagy felváltható egy, a végrehajtását vagy behajtását a megkeresett tagállamban lehetővé tevő jogi eszközzel, illetve ahhoz ilyen jogi eszköz csatolható.

(45) A szabályok egységesebbé tétele nem járhat az alperesek Európai Unióról szóló szerződés (EUSZ) 6. cikkében rögzített alapvető jogainak és szabadságainak, illetve a rájuk vonatkozó alapvető jogi elveknek – így például a meghallgatáshoz való jognak, a hatékony jogorvoslathoz és a tisztességes eljáráshoz való jognak, valamint a ne bis in idem elvének – a tiszteletben tartásával kapcsolatos kötelezettség módosításával vagy megváltoztatásával.(46) Ennek az irányelvnek nem célja, hogy harmonizált szabályokat hozzon létre az igazságügyi együttműködés, a joghatóság, a polgári és kereskedelmi ügyekben hozott határozatok elismerése és végrehajtása terén, vagy hogy az alkalmazandó joggal foglalkozzon.

(47) A tagállamoknak az ezen irányelvben megállapított kötelezettségeknek való meg nem felelés esetén megfelelő intézkedéseket kell hozniuk – ezen belül közigazgatási vagy bírósági eljárásokról kell gondoskodniuk –, valamint az ezen irányelvben megállapított kötelezettségek megsértése tekintetében hatékony, visszatartó erejű és arányos szankciókat kell előírniuk.

(48) Ez az irányelv tiszteletben tartja az alapvető jogokat, és betartja az Európai Unió Alapjogi Chartája által elismert alapelveket, nevezetesen a személyes adatok védelmét (8. cikk), a foglalkozás megválasztásának szabadságát és a munkavállaláshoz való jogot (15. cikk), a vállalkozás szabadságát (16. cikk), a kollektív tárgyaláshoz és fellépéshez való jogot (28. cikk), a tisztességes és igazságos munkafeltételekhez való jogot (31. cikk), a hatékony jogorvoslathoz és a tisztességes eljáráshoz való jogot (47. cikk), az ártatlanság vélelmét és a védelemhez való jogot (48. cikk), valamint a kétszeres eljárás alá vonás és a kétszeres büntetés tilalmát (50. cikk), és azt az említett jogoknak és elveknek megfelelően kell végrehajtani.

(49) A 96/71/EK irányelv jobb és egységesebb alkalmazásának megkönnyítése érdekében célszerű rendelkezni egy, az igazgatási együttműködést megkönnyítő elektronikus információcsere-rendszerről, és az illetékes hatóságoknak a lehető leginkább használniuk kell az IMI-t. Ez azonban nem akadályozza meg a meglévő és jövőbeli kétoldalú megállapodások vagy az igazgatási együttműködésre és kölcsönös segítségnyújtásra vonatkozó megállapodások alkalmazását.

(50) Mivel ezen irányelv célját, nevezetesen a 96/71/EK irányelv jobb és egységesebb végrehajtásához, alkalmazásához és gyakorlati érvényesítéséhez szükséges megfelelő rendelkezések, intézkedések és ellenőrző mechanizmusok közös keretének megteremtését a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani, az Unió szintjén azonban az intézkedés terjedelme és hatásai miatt e cél jobban megvalósítható, az Unió intézkedéseket hozhat az EUSZ 5. cikkében foglalt szubszidiaritás elvének megfelelően. Az említett cikkben foglalt arányosság elvének megfelelően ezen irányelv nem lépi túl az e cél eléréséhez szükséges mértéket,

(51) A 45/2001/EK rendelet 28. cikkének (2) bekezdése értelmében az európai adatvédelmi biztossal való konzultáció megtörtént, a biztos 2012. július 19-én nyújtotta be véleményét[1],

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

[1] HL C 27., 2013.1.29., 4. o.

I. FEJEZET
ÁLTALÁNOS RENDELKEZÉSEK

1. cikk

Tárgy

(1) Ez az irányelv közös keretet teremt a 96/71/EK irányelv jobb és egységesebb végrehajtásához, alkalmazásához és gyakorlati érvényesítéséhez szükséges megfelelő rendelkezések, intézkedések és ellenőrzési mechanizmusok számára – így többek között olyan intézkedéseket is, amelyek célja az alkalmazandó szabályokkal való visszaélésnek vagy azok kijátszásának a megelőzése és szankcionálása –, a 96/71/EK irányelv hatályának sérelme nélkül.

Ezen irányelv célja, hogy garantálja a határokon átnyúló szolgáltatásnyújtás céljából kiküldött munkavállalók jogainak megfelelő védelmét, különösen a szolgáltatásnyújtás tervezett tagállamában alkalmazandó foglalkoztatási szabályok és feltételek érvényesítését a 96/71/EK irányelv 3. cikkében foglaltaknak megfelelően, továbbá hogy támogassa a belső piac működését, ugyanakkor megkönnyítse a szolgáltatók számára a szolgáltatásnyújtás szabadságának gyakorlását, és elősegítse a szolgáltatók közötti tisztességes versenyhez szükséges légkör megteremtését.

(2) Ez az irányelv semmilyen módon nem befolyásolja a tagállamokban és uniós szinten elismert alapvető jogoknak – beleértve a sztrájkjognak vagy a sztrájk szabadságának vagy a tagállamokban fennálló konkrét munkaügyi kapcsolatrendszerek keretébe tartozó egyéb lépések megtétele jogának vagy szabadságának – a nemzeti jog és/vagy gyakorlat szerinti gyakorlását. Nem érinti továbbá a nemzeti joggal és/vagy gyakorlattal összhangban lévő, kollektív szerződésekkel kapcsolatos tárgyalásokhoz, azok megkötéséhez és érvényesítéséhez való jogot, valamint a kollektív fellépéshez való jogot.

2. cikk

Fogalommeghatározások

Ezen irányelv alkalmazásában:

a) „illetékes hatóság”: egy tagállam által a 96/71/EK irányelv és az ezen irányelv értelmében megállapított feladatok elvégzésére kijelölt hatóság vagy szerv, amelyek közé tartozhat(nak) a 96/71/EK irányelv 4. cikkében említett kapcsolattartó hivatal(ok) is;

b) „megkereső hatóság”: egy tagállam illetékes hatósága, amely segítséget, tájékoztatást, megküldést vagy a VI. fejezetben foglaltaknak megfelelően valamely szankció és/vagy bírság behajtását kéri;

c) „megkeresett hatóság”: egy tagállam illetékes hatósága, amelytől segítséget, tájékoztatást, megküldést vagy a VI. fejezetben foglaltaknak megfelelően valamely szankció és/vagy bírság behajtását kérik.

3. cikk

Illetékes hatóságok és kapcsolattartó hivatalok

Ezen irányelv alkalmazásában a tagállamok a nemzeti jognak és/vagy gyakorlatnak megfelelően kijelölnek egy vagy több illetékes hatóságot, amelyek közé tartozhat(nak) a 96/71/EK irányelv 4. cikkében említett kapcsolattartó hivatal(ok) is. A tagállamok illetékes hatóságaik kijelölésekor kellőképpen szem előtt tartják a megosztott információkkal kapcsolatos adatvédelem, valamint az esetlegesen érintett természetes és jogi személyek törvényes jogai biztosításának szükségességét. Az adatvédelemért és az érintett személyek törvényes jogainak védelméért a végső felelősség a tagállamoké marad, amelyeknek e tekintetben megfelelő mechanizmusokat kell érvénybe léptetniük.

A tagállamok továbbítják az illetékes hatóságok elérhetőségi adatait a Bizottságnak és a többi tagállamnak. A Bizottság közzéteszi és rendszeresen frissíti az illetékes hatóságok és a kapcsolattartó hivatalok listáját.

A tagállamok és az uniós intézmények tiszteletben tartják az egyes tagállamok által az illetékes hatóság kijelölése tekintetében hozott döntést.

4. cikk

A kiküldetés valódiságának megállapítása, valamint a visszaélés és a szabályok kijátszásának megelőzése

(1) A 96/71/EK irányelv végrehajtásának, alkalmazásának és érvényesítésének céljából az illetékes hatóságok átfogó értékelést végeznek minden szükségesnek ítélt tényszerű elemre vonatkozóan, ideértve különösen az e cikk (2) és (3) bekezdésében meghatározott elemeket. Ezek az elemek arra hivatottak, hogy az illetékes hatóságokat segítsék olyan esetekben, amikor e hatóságok ellenőrzéseket végeznek, és amikor okuk van azt feltételezni, hogy a munkavállaló a 96/71/EK irányelv értelmében vélhetően nem minősül kiküldött munkavállalónak. Ezen elemek csupán jelzésértékű tényezők az elvégzendő átfogó értékelésben, ezért külön-külön nem vehetők figyelembe.

(2) Annak megállapítása érdekében, hogy egy vállalkozás a pusztán belső igazgatási és/vagy adminisztratív tevékenységeken kívül ténylegesen folytat-e érdemi tevékenységet, az illetékes hatóságok tágabb időkeretet figyelembe véve elvégzik a vállalkozás által a letelepedés helye szerinti tagállamban, valamint – szükség esetén – a kiküldetés helye szerinti tagállamban folytatott tevékenységeket jellemző tényszerű elemek átfogó értékelését. Ilyen elemek különösen a következők:

a) az a hely, ahol a vállalkozás bejegyzett székhelye és ügyvitele található, irodai helyiségeket használ, adót és társadalombiztosítási járulékokat fizet, illetve adott esetben a nemzeti joggal összhangban működési engedéllyel rendelkezik, vagy kereskedelmi kamara vagy szakmai testület bejegyzett tagja;

b) a kiküldött munkavállalók felvételének helye, illetve az a hely, ahonnan kiküldik őket;

c) a vállalkozás által egyrészről a munkavállalóival, másrészről az ügyfeleivel kötött szerződésekre alkalmazandó jog;

d) az a hely, ahol a vállalkozás érdemi üzleti tevékenységét végzi, és ahol adminisztratív személyzetet alkalmaz;

e) a letelepedés helye szerinti tagállamban meglévő szerződések és/vagy elért forgalom száma, illetve nagysága, figyelembe véve többek között az új alapítású vállalkozások és a kkv-k egyedi helyzetét.

(3) Annak megállapításához, hogy egy kiküldött munkavállaló munkáját ideiglenes jelleggel a szokásos munkavégzése szerinti tagállamtól eltérő tagállamban végzi-e, a munkára és a munkavállaló helyzetére vonatkozó összes tényszerű elemet meg kell vizsgálni. Ilyen elemek különösen a következők:

a) a munkát korlátozott ideig egy másik tagállamban végzik;

b) a kiküldetés kezdetének időpontja;

c) a kiküldetésre azon tagállamtól eltérő tagállamban kerül sor, amelyben vagy amelyből a kiküldött munkavállaló a munkáját az 593/2008/EK rendelet (Róma I.) és/vagy a Római Egyezmény szerint rendszerint végzi;

d) a kiküldött munkavállaló visszatér abba a tagállamba, amelyből kiküldetésre küldték, vagy várhatóan folytatja ott végzett munkáját, miután elvégezte azt a munkát vagy befejezte azt a szolgáltatásnyújtást, amelynek céljából a kiküldetésre sor került;

e) a tevékenységek jellege;

f) az utazást, az ellátást, valamint a szállást a munkavállalót kiküldetésbe küldő munkaadó biztosítja, vagy azok költségét megtéríti, és ha igen, ezt miként biztosítja, illetve a visszatérítésre milyen módszer alapján kerül sor;

g) minden olyan korábbi időszak, amely alatt az állást ugyanazon vagy másik (kiküldött) munkavállalóval töltötték be.

(4) Egy vagy több, a (2) és (3) bekezdésben felsorolt tényszerű elem teljesülésének hiánya nem jelenti automatikusan azt, hogy nem áll fenn kiküldetésnek minősülő helyzet. Az elemek vizsgálatát mindig az egyes konkrét esetekhez kell igazítani, és figyelembe kell venni a helyzet egyediségét.

(5) Az illetékes hatóságok által a helyzet valódi kiküldetésként való átfogó értékelése céljából használt, e cikkben említett elemek figyelembe vehetők annak eldöntéséhez is, hogy az adott személy a 96/71/EK irányelv 2. cikkének (2) bekezdése értelmében a „munkavállaló” alkalmazandó fogalommeghatározása alá tartozik-e. A tagállamoknak többek között a munkavégzéssel, az alárendeltséggel és a munkavállaló bérezésével kapcsolatos tényeket kell szem előtt tartaniuk, függetlenül attól, hogy hogyan írja le az adott viszonyt a felek között létrejött szerződéses vagy egyéb megállapodás.

II. FEJEZET
AZ INFORMÁCIÓKHOZ VALÓ HOZZÁFÉRÉS

5. cikk

Az információkhoz való jobb hozzáférés

(1) A tagállamok megfelelő intézkedéseket tesznek annak biztosítása érdekében, hogy a szolgáltatók által alkalmazandó és betartandó, a 96/71/EK irányelv 3. cikkében említett foglalkoztatási szabályokra és feltételekre vonatkozó információk világosak, átláthatóak, átfogóak, valamint távolról, elektronikus formában, könnyen hozzáférhető módon és díjmentesen általánosan elérhetők legyenek olyan formátumban és olyan internet-hozzáférési szabványokkal összhangban, amelyek a fogyatékossággal élők számára is hozzáférést biztosítanak, továbbá annak biztosítása érdekében, hogy a kapcsolattartó hivatalok és a 96/71/EK irányelv 4. cikkében említett egyéb illetékes tagállami szervek képesek legyenek feladataik hatékony végrehajtására.

(2) Az információkhoz való hozzáférés további javítása érdekében a tagállamok megvalósítják a következőket:

a) egyértelműen, részletesen, felhasználóbarát módon és hozzáférhető formátumban jelzik egy egységes hivatalos nemzeti honlapon és más megfelelő eszközök segítségével, hogy mely foglalkoztatási szabályok és feltételek és/vagy a nemzeti és/vagy regionális jog mely részei alkalmazandók a területükre kiküldött munkavállalókra;

b) meghozzák a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy az egységes hivatalos nemzeti honlapon és más megfelelő eszközök segítségével általánosan elérhetővé tegyék az arra vonatkozó információkat, hogy mely kollektív szerződések alkalmazandók, mely személyekre, és a másik tagállamból származó szolgáltatóknak mely foglalkoztatási szabályokat és feltételeket kell alkalmazniuk a 96/71/EK irányelv szerint, beleértve lehetőség szerint a meglévő honlapokra és más kapcsolattartók, különösen a vonatkozó szociális partnerek internetcímére mutató hivatkozásokat;

c) az információkat díjmentesen elérhetővé teszik a munkavállalók és a szolgáltatók számára a fogadó tagállam hivatalos nyelvén/nyelvein és a munkaerő-piaci kereslet szempontjából legrelevánsabb nyelveken, amelyeket a fogadó tagállam választ meg. Az információt lehetőség szerint egy olyan összefoglaló kiadványban bocsátják rendelkezésre, amelyben az alkalmazandó legfontosabb foglalkoztatási feltételek szerepelnek, ideértve a panasztételi eljárások leírását is, és ezeket kérésre a fogyatékossággal élők számára hozzáférhető formátumban is elérhetővé teszik; a kiküldött munkavállalókra vonatkozó foglalkoztatási és szociális feltételekről, köztük a munkahelyi egészségvédelemről és biztonságról szóló további részletes információkat díjmentesen könnyen hozzáférhetővé teszik;

d) fokozzák a releváns információk hozzáférhetőségét és egyértelműségét, különösen az a) pontban említett egységes hivatalos nemzeti honlapon közzétett információk tekintetében;

e) kijelölnek a kapcsolattartó hivatalon belül egy kapcsolattartót, aki a tájékoztatás iránti kérelmekért felelős;

f) naprakészen tartják az országonkénti adatlapokban szereplő információkat.

(3) A Bizottság továbbra is támogatja a tagállamokat az információhoz való hozzáférés területén.

(4) Amennyiben a nemzeti jog, hagyományok és gyakorlat szerint – ideértve a szociális partnerek autonómiájának tiszteletben tartását – a 96/71/EK irányelv 3. cikkében említett foglalkoztatási szabályokat és feltételeket az említett irányelv 3. cikkének (1) és (8) bekezdésével összhangban kollektív szerződések írják elő, a tagállamok biztosítják, hogy e szabályok és feltételek hozzáférhető és átlátható módon rendelkezésre álljanak a másik tagállamból származó szolgáltatók és a kiküldött munkavállalók számára, és e tekintetben törekednek a szociális partnerek bevonására. A vonatkozó információknak tartalmazniuk kell mindenekelőtt a különböző minimális bérszinteket és az azokban szereplő tételeket, a fizetendő járandóság kiszámítási módját, és adott esetben a különböző bérkategóriákba való besorolás kritériumait.

(5) A tagállamok megnevezik azokat a szerveket és hatóságokat, amelyekhez a munkavállalók és a vállalkozások a területükön fennálló jogaikra és kötelességeikre alkalmazandó nemzeti joggal és gyakorlattal kapcsolatos általános információkért fordulhatnak.

III. FEJEZET
IGAZGATÁSI EGYÜTTMŰKÖDÉS

6. cikk

Kölcsönös segítségnyújtás – általános elvek

(1) A tagállamok szorosan együttműködnek, és indokolatlan késedelem nélkül, kölcsönösen segítséget nyújtanak egymásnak, hogy megkönnyítsék ezen irányelv és a 96/71/EK irányelv végrehajtását, alkalmazását és gyakorlati érvényesítését.

(2) A tagállamok közötti együttműködésnek magában kell foglalnia mindenekelőtt a 96/71/EK irányelv 1. cikkének (3) bekezdésében említett, kiküldetést megvalósító helyzetekre vonatkozóan az illetékes hatóságok által benyújtott, indokolással ellátott információkérések megválaszolását, valamint e helyzetekre vonatkozóan ellenőrzések és vizsgálatok lefolytatását, többek között a munkavállalók kiküldetésére alkalmazandó szabályok be nem tartásának vagy az azokkal való visszaéléseknek a kivizsgálását. Információkérésnek minősülnek a VI. fejezetben említett közigazgatási szankciók és/vagy bírságok esetleges behajtásával kapcsolatos információk, illetve az ilyen szankciók és/vagy bírságok kiszabásáról szóló határozatok megküldése is.

(3) A tagállamok közötti együttműködés kiterjedhet a dokumentumok továbbítására és kézbesítésére is.

(4) A valamely másik tagállam illetékes hatóságaitól érkező segítségnyújtás iránti megkeresés megválaszolása céljából a tagállamok biztosítják, hogy a területükön letelepedett szolgáltatók – nemzeti jogszabályaiknak megfelelően – valamennyi, a tevékenységük felügyeletéhez szükséges információt megadjanak illetékes hatóságaiknak. A tagállamok az információszolgáltatás elmulasztásának esetén megteszik a megfelelő intézkedéseket.

(5) Amennyiben nehézségbe ütközik az információkérés teljesítése vagy az ellenőrzések, illetve a vizsgálatok lefolytatása, a nehézségek megoldása érdekében a megkeresett tagállam erről haladéktalanul tájékoztatja a megkereső tagállamot.

Az információcsere terén továbbra is fennálló problémák vagy az információk megadásának állandó elutasítása esetében a Bizottság, miután – adott esetben az IMI-n keresztül – tájékoztatták, meghozza a megfelelő intézkedéseket.

(6) A tagállamok a más tagállamok vagy a Bizottság által kért információkat elektronikus úton, az alábbi határidőkön belül küldik meg:

a) másik tagállamban való letelepedés ellenőrzésének céljából a nyilvántartásokhoz való – például a héa-körbe való bejelentkezés megerősítését szolgáló – hozzáférést igénylő sürgős esetekben: a lehető leghamarabb, de legkésőbb a megkeresés kézhezvételétől számított két munkanapon belül.

A megkeresésben egyértelműen meg kell jelölni a sürgősség indokát, bizonyos mértékben részletekkel szolgálva a sürgősség megalapozottságát illetően.

b) minden egyéb információkérés esetében: a megkeresés kézhezvételétől számított legfeljebb 25 munkanapon belül, kivéve, ha a tagállamok kölcsönösen ennél rövidebb határidőben állapodnak meg.

(7) A tagállamok biztosítják, hogy a szolgáltatókat tartalmazó olyan nyilvántartásokba, amelyekbe a területükön működő illetékes hatóságok betekinthetnek, más tagállamok megfelelő illetékes hatóságai is azonos feltételek mellett betekinthessenek ezen irányelv és a 96/71/EK irányelv végrehajtása céljából, amennyiben a tagállamok szerepeltetik ezeket a nyilvántartásokat az IMI-ben.

(8) A tagállamok biztosítják, hogy a 2. cikk a) pontjában említett szervek által egymás között kicserélt vagy a számukra továbbított információkat kizárólag abban az ügyben vagy ügyekben lehessen felhasználni, amellyel vagy amelyekkel kapcsolatban azokat kikérték.

(9) A kölcsönös igazgatási együttműködésre és segítségnyújtásra díjmentesen kerül sor.

(10) Az információkérés nem gátolja meg az illetékes hatóságokat abban, hogy a vonatkozó nemzeti és uniós jogszabályoknak megfelelően intézkedéseket hozzanak a 96/71/EK irányelv vagy ezen irányelv állítólagos megsértésének kivizsgálására és megelőzésére.

7. cikk

A tagállamok szerepe az igazgatási együttműködés keretében

(1) A 96/71/EK irányelv 4. és 5. cikkében foglalt elveknek megfelelően abban az időszakban, amíg a munkavállaló egy másik tagállamban van kiküldetésben, a 96/71/EK irányelv értelmében betartandó foglalkoztatási szabályok és feltételek ellenőrzése – szükség esetén a letelepedés helye szerinti tagállam hatóságaival együttműködve – a fogadó tagállam hatóságainak feladatkörébe tartozik.

(2) A szolgáltató letelepedési helye szerinti tagállam továbbra is nyomon követést, ellenőrzést végez, és meghozza a szükséges felügyeleti vagy végrehajtási intézkedéseket a másik tagállamban kiküldetésben lévő munkavállalók tekintetében, a nemzeti jognak, gyakorlatnak és közigazgatási eljárásoknak megfelelően.

(3) A 96/71/EK irányelv és ezen irányelv alapján alkalmazandó feltételeknek való megfelelés biztosítása érdekében a szolgáltató letelepedési helye szerinti tagállam segítséget nyújt a kiküldetés helye szerinti tagállamnak. Ez a feladat semmilyen módon sem korlátozhatja a kiküldetés helye szerinti tagállamot az ezen irányelv és a 96/71/EK irányelv szerinti nyomon követés és ellenőrzés elvégzésében, valamint a szükséges felügyeleti és végrehajtási intézkedések meghozatalában.

(4) Amennyiben a tények esetleges szabálytalanságokra utalnak, az adott tagállam saját kezdeményezésére indokolatlan késedelem nélkül közli az érintett tagállammal az összes vonatkozó információt.

(5) A fogadó tagállam illetékes hatóságai szintén megkereshetik a letelepedés helye szerinti tagállam illetékes hatóságait minden olyan eset tekintetében, amelyben szolgáltatásokat nyújtanak, vagy minden egyes szolgáltató tekintetében, hogy adjanak tájékoztatást a szolgáltató letelepedési helyének jogszerűségére, a szolgáltató megfelelő magatartására, valamint a vonatkozó szabályok bármilyen megsértésének hiányára vonatkozóan. A letelepedés helye szerinti tagállam illetékes hatóságai ezt a tájékoztatást a 6. cikk értelmében adják.

(6) Az e cikkben megállapított kötelezettség nem ró olyan terhet a letelepedés helye szerinti tagállamra, hogy ténymegállapító szemléket és ellenőrzéseket végezzen a szolgáltatásnyújtás helye szerinti fogadó tagállam területén. Az ilyen szemléket és ellenőrzéseket szükség esetén a fogadó tagállam hatóságai saját kezdeményezésükre vagy a letelepedés helye szerinti tagállam illetékes hatóságainak megkeresésére végezhetik el a 10. cikkel összhangban, valamint a fogadó tagállam nemzeti joga, gyakorlata és közigazgatási eljárásai által biztosított és az uniós jognak megfelelő felügyeleti jogkörnek megfelelően.

8. cikk

Kapcsolódó intézkedések

(1) A tagállamok a Bizottság segítségével kapcsolódó intézkedéseket hoznak az igazgatási együttműködésért és kölcsönös segítségnyújtásért, valamint az alkalmazandó szabályok betartásának és végrehajtásának nyomon követéséért felelős tisztviselők közötti csere fejlesztésére, megkönnyítésére és ösztönzésére. A tagállamok emellett kapcsolódó intézkedéseket hozhatnak a kiküldött munkavállalók számára tájékoztatást nyújtó szervezetek támogatása érdekében.

(2) A Bizottság felméri, hogy mekkora pénzügyi támogatásra van szükség az igazgatási együttműködés további javításához és a kölcsönös bizalom fokozásához olyan projektek segítségével, mint például az érintett tisztviselők cseréjének támogatása, a képzés ösztönzése, továbbá a legjobb gyakorlatokra vonatkozó kezdeményezések, többek között az uniós szintű szociális partnerek legjobb gyakorlataira vonatkozó kezdeményezések fejlesztése, megkönnyítése és ösztönzése, mint amilyen például a betartandó foglalkoztatási szabályokra és feltételekre vonatkozó általános és ágazatspecifikus információkat tartalmazó adatbázisok vagy közös honlapok kifejlesztése és frissítése, illetve a kiküldetési folyamattal kapcsolatos átfogó adatok összegyűjtése és értékelése.

Amennyiben a Bizottság arra a következtetésre jut, hogy szükség van rá, az Európai Parlament és Tanács költségvetési eljárásban fennálló előjogainak sérelme nélkül igénybe veszi az igazgatási együttműködés megerősítésére irányuló, rendelkezésre álló pénzügyi eszközöket.

(3) A Bizottság és a tagállamok – a szociális partnerek autonómiájának tiszteletben tartása mellett – gondoskodhatnak a szociális partnerek azon vonatkozó uniós és nemzeti szintű kezdeményezéseinek megfelelő támogatásáról, amelyek célja a vállalkozások és munkavállalók ezen irányelvben és a 96/71/EK irányelvben foglalt alkalmazandó foglalkoztatási szabályokról és feltételekről való tájékoztatása.

IV. FEJEZET
A MEGFELELÉS NYOMON KÖVETÉSE

9. cikk

Adminisztratív követelmények és ellenőrzési intézkedések

(1) A tagállamok kizárólag olyan közigazgatási követelményeket és ellenőrzési intézkedéseket írhatnak elő, amelyek az ezen irányelvben, valamint a 96/71/EK irányelvben foglalt kötelezettségeknek való megfelelés hatékony nyomon követéséhez szükségesek, és az uniós joggal összhangban indokoltak és arányosak.

E célból a tagállamok mindenekelőtt az alábbi intézkedéseket írhatják elő:

a) a más tagállamban letelepedett szolgáltatókat terhelő, arra vonatkozó kötelezettség, hogy a felelős nemzeti illetékes hatóságoknak legkésőbb a szolgáltatásnyújtási tevékenység megkezdésekor egy egyszerű nyilatkozatot tegyenek a fogadó tagállam hivatalos nyelvén/nyelvein vagy a fogadó tagállam által elfogadott más nyelv(ek)en, amely tartalmazza az ahhoz szükséges releváns információkat, hogy a munkavégzés helyén ellenőrizhetők legyenek a helyzetükkel kapcsolatos tények, többek között:

i. a szolgáltató kiléte;

ii. előzetes becslés az egyértelműen azonosítható kiküldött munkavállalók számáról;

iii. az e) és f) pontban említett személyek;

iv. a kiküldetés tervezett időtartama, kezdete és vége;

v. a munkavégzés helyének címe(i); valamint

vi. a kiküldetésre okot adó szolgáltatások jellege;

b) arra vonatkozó kötelezettség, hogy a munkaszerződést vagy egy, a 91/533/EGK tanácsi irányelv[1] szerinti, azzal egyenértékű dokumentumot, beleértve adott esetben az említett irányelv 4. cikkében említett kiegészítő információkat is, a fizetési papírokat, a napi munkaidő kezdetét, végét és időtartamát feltüntető munkaidő-nyilvántartó lapokat és a bérkifizetést igazoló dokumentumokat vagy az ezekkel egyenértékű dokumentumok másolatát a kiküldetés ideje alatt megőrizzék vagy rendelkezésre bocsássák és/vagy papíralapú vagy elektronikus másolatban megőrizzék egy, a területükön – például a munkavégzés helyén vagy az építési területen, vagy a közlekedési ágazatban dolgozó utazó munkavállalók esetében a tevékenység bázisán vagy a járműben, amellyel a szolgáltatást nyújtják – hozzáférhető és egyértelműen meghatározott helyen;

c) a b) pontban említett dokumentumok átadásának kötelezettsége a kiküldetési idő lejártát követő ésszerű időtartamon belül, a fogadó tagállam hatóságainak kérésére;

d) a b) pontban említett dokumentumoknak a fogadó tagállam hivatalos nyelvére/nyelveire vagy a fogadó tagállam által elfogadott más nyelv(ek)re történő lefordítására irányuló kötelezettség;

[1] A Tanács 91/533/EGK irányelve (1991. október 14.) a munkaadónak a munkavállalóval szembeni, a szerződés, illetve a munkaviszony feltételeire vonatkozó tájékoztatási kötelezettségéről (HL L 288., 1991.10.18., 32. o.).

e) a szolgáltatásnyújtás helye szerinti fogadó tagállambeli illetékes hatóságokkal való kapcsolattartásért, valamint szükség szerint a dokumentumok és/vagy értesítések kiküldéséért és átvételéért felelős személy kijelölésének kötelezettsége;

f) képviselőként eljáró kapcsolattartó személy kinevezésének kötelezettsége, akin keresztül az érintett szociális partnerek a szolgáltatásnyújtás ideje alatt szükség esetén kapcsolatba léphetnek a szolgáltatóval a fogadó tagállamon belüli kollektív tárgyalások folytatására való felkérése céljából, a nemzeti jognak és/vagy gyakorlatnak megfelelően. Ez a személy lehet az e) pontban említettől eltérő személy, és nem szükséges a fogadó államban tartózkodnia, de ésszerű és indokolt kérés esetén rendelkezésre kell állnia.

(2) A tagállamok egyéb közigazgatási követelményeket és ellenőrzési intézkedéseket is előírhatnak, amennyiben olyan további helyzetek vagy új fejlemények merülnek fel, amelyek esetében a meglévő adminisztratív követelmények és ellenőrzési intézkedések nem tűnnek elégségesnek vagy eléggé hatékonynak a 96/71/EK irányelvben és ezen irányelvben előírt kötelezettségeknek való megfelelés hatékony nyomon követése céljából, feltéve hogy az ilyen egyéb követelmények és intézkedések indokoltak és arányosak.

(3) E cikk egyik rendelkezése sem érinti a munkavállalók védelmére vagy foglalkoztatására vonatkozó uniós jogszabályokból – köztük a 89/391/EGK tanácsi irányelvből[1] és a 883/2004/EK rendeletből – és/vagy a nemzeti jogból fakadó egyéb kötelezettségeket, feltéve hogy azok az adott tagállamban letelepedett vállalkozásokra egyaránt alkalmazandók, továbbá indokoltak és arányosak.

[1] A Tanács 89/391/EGK irányelve (1989. június 12.) a munkavállalók munkahelyi biztonságának és egészségvédelmének javítását ösztönző intézkedések bevezetéséről (HL L 183., 1989.6.29., 1. o.).

(4) A tagállamok biztosítják, hogy a munkavállalók kiküldetésével összefüggő, e cikk szerinti eljárások és alaki követelmények a vállalkozások által távolról, lehetőleg elektronikus úton, felhasználóbarát módon teljesíthetők legyenek.

(5) A tagállamok értesítik a Bizottságot és tájékoztatják a szolgáltatókat minden általuk alkalmazott vagy végrehajtott, az (1) és a (2) bekezdésben említettek szerinti intézkedésről. A Bizottság értesíti a többi tagállamot az érintett intézkedésekről. A szolgáltatóknak szóló tájékoztatást egy egységes nemzeti honlapon általánosan hozzáférhetővé kell tenni a tagállamok által meghatározott legrelevánsabb nyelv(ek)en.

A Bizottság szorosan nyomon követi az (1) és a (2) bekezdésben említett intézkedések alkalmazását, értékeli azok uniós jognak való megfelelését, továbbá adott esetben az EUMSZ szerinti hatásköreinek megfelelően megteszi a szükséges intézkedéseket.

A Bizottság rendszeresen jelentést tesz a Tanácsnak a tagállamok által közölt intézkedésekről és – adott esetben – az általa végzett vizsgálat és/vagy értékelés aktuális állásáról.

10. cikk

Ellenőrzések

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a nemzeti joggal és gyakorlattal összhangban előírt megfelelő és hatékony ellenőrzések és nyomon követési mechanizmusok rendelkezésre álljanak, valamint hogy a nemzeti jog alapján kijelölt hatóságok hatékony és megfelelő ellenőrzéseket végezzenek területükön annak érdekében, hogy ellenőrizzék és nyomon kövessék a 96/71/EK irányelvben előírt rendelkezések és szabályok betartását, tekintetbe véve ezen irányelv vonatkozó rendelkezéseit, és ezáltal garantálják azok megfelelő alkalmazását és érvényesítését. A véletlenszerű ellenőrzések lehetőségétől függetlenül az ellenőrzések alapját elsősorban az illetékes hatóságok által végzett kockázatértékelésnek kell képeznie. A kockázatértékelésben meg lehet határozni azokat a tevékenységi ágazatokat, amelyekre területükön a szolgáltatásnyújtás céljából kiküldetésbe küldött munkavállalók foglalkoztatása összpontosul. Az ilyen kockázatértékelés készítése során figyelembe vehetik különösen a megvalósított nagy infrastruktúra-projekteket, a hosszú alvállalkozói láncok meglétét, a földrajzi közelséget, meghatározott ágazatok különleges problémáit és igényeit, a korábbi jogsértéseket, valamint egyes munkavállalói csoportok kiszolgáltatottságát.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy az e cikk szerinti ellenőrzések, valamint megfelelést ellenőrző vizsgálatok ne legyenek megkülönböztető jellegűek és/vagy aránytalanok, miközben figyelembe veszik ezen irányelv vonatkozó rendelkezéseit is.

(3) Ha az ellenőrzések során és a 4. cikkre tekintettel információra van szükség, a fogadó tagállam és a letelepedés helye szerinti tagállam az igazgatási együttműködés szabályai szerint jár el. Az illetékes hatóságok különösen a 6. és 7. cikkben megállapított szabályok és elvek szerint működnek együtt.

(4) Azokban a tagállamokban, amelyekben a kiküldött munkavállalókra vonatkozó, a 96/71/EK irányelv 3. cikkében említett foglalkoztatási szabályokat és feltételeket, és különösen a minimális bérszinteket – de többek között a munkaidőt is – a nemzeti jog és/vagy gyakorlat szerint a szociális partnerek állapítják meg, a szociális partnerek megfelelő szinten és a tagállamok által megállapított feltételek szerint a kiküldött munkavállalók vonatkozó foglalkoztatási szabályainak és feltételeinek alkalmazását is nyomon követhetik, feltéve hogy biztosított a 96/71/EK irányelv és ezen irányelv által biztosított védelemmel egyenértékű, megfelelő szintű védelem.

(5) Azok a tagállamok, amelyekben a munkaügyi felügyeleti hatóságok illetékessége nem terjed ki a kiküldött munkavállalók munkafeltételeinek és/vagy foglalkoztatási szabályainak és feltételeinek ellenőrzésére és nyomon követésére, a nemzeti joggal és/vagy gyakorlattal összhangban a foglalkoztatási szabályok és feltételek betartását garantáló megállapodásokat, eljárásokat és mechanizmusokat hozhatnak létre, módosíthatnak, illetve tarthatnak fenn, feltéve hogy a megállapodások a 96/71/EK irányelv és az ezen irányelv által biztosított védelemmel egyenértékű, megfelelő mértékű védelmet garantálnak az érintetteknek.

V. FEJEZET
KÖTELEZETTSÉGEK ÉRVÉNYESÍTÉSE

11. cikk

Jogvédelem – a panasztétel megkönnyítése – elmaradt kifizetések

(1) A 96/71/EK irányelv – különösen annak 6. cikke – és ezen irányelv értelmében fennálló kötelezettségek érvényesítése érdekében a tagállamok gondoskodnak arról, hogy – akár azon tagállamban is, amelynek területén a munkavállaló kiküldetésben van vagy volt – hatékony mechanizmusok álljanak rendelkezésre, amelyek révén a kiküldött munkavállalók, amennyiben úgy vélik, hogy a rájuk vonatkozó szabályok alkalmazásának elmaradása miatt veszteség vagy kár érte őket, közvetlenül panaszt nyújthatnak be, valamint bírósági vagy közigazgatási eljárást indíthatnak munkaadójuk ellen még azt követően is, hogy a munkaviszony, amelyben a szabályt állítólag nem tartották be, már megszűnt.

(2) Az (1) bekezdést a tagállami bíróságoknak a különösen a vonatkozó uniós jogszabályokban és/vagy nemzetközi egyezményekben megállapított illetékessége sérelme nélkül kell alkalmazni.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy a szakszervezetek és más harmadik felek, mint például azok az egyesületek, szervezetek vagy egyéb jogi személyek, amelyeknek a nemzeti jogban lefektetett kritériumoknak megfelelően jogos érdeke ezen irányelv és a 96/71/EK irányelv betartásának biztosítása, a kiküldött munkavállalók és/vagy munkáltatóik jóváhagyásával az ő nevükben vagy érdekükben részt vehessenek az ezen irányelv és a 96/71/EK irányelv végrehajtásáért és/vagy az ebből az irányelvből és a 96/71/EK irányelvből eredő kötelezettségek érvényesítéséért folytatott bírósági vagy közigazgatási eljárásokban.

(4) Az (1) és a (3) bekezdés az alábbiak sérelme nélkül alkalmazandó:

a) az elévülési határidőket vagy a hasonló keresetek indítására nyitva álló határidőket meghatározó nemzeti szabályok, feltéve, hogy azok nem minősülnek olyanoknak amelyek gyakorlatilag lehetetlenné vagy túlságosan nehézzé tehetik az említett jogok gyakorlását;

b) a szociális partnerek, a munkavállalók és a munkaadók képviselőit adott esetben a nemzeti jog és/vagy gyakorlat alapján megillető egyéb hatáskörök és kollektív jogok;

c) a bíróság előtti képviseletre és védelemre vonatkozó nemzeti eljárási szabályok.

(5) Az (1) bekezdés értelmében bírósági vagy közigazgatási eljárást indító kiküldött munkavállalók védelemben részesülnek a munkaadó által alkalmazott bármely hátrányos bánásmóddal szemben.

(6) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a munkaadó és a kiküldött munkavállaló közötti szerződéses viszonyból fakadó mindennemű fizetési kötelezettség a kiküldött munkavállaló munkaadóját terhelje.

A tagállamok gondoskodnak mindenekelőtt arról, hogy rendelkezésre álljanak a szükséges mechanizmusok annak biztosítására, hogy a kiküldött munkavállalók:

a) megkaphassanak minden, még kifizetetlen, nettó járandóságot, amely a 96/71/EK irányelv 3. cikke hatálya alá tartozó alkalmazandó foglalkoztatási szabályok és feltételek szerint még megillette volna őket;

b) megkaphassák az elmaradt kifizetéseket, valamint a fizetésükből jogtalanul visszatartott adóösszegeket vagy társadalombiztosítási járulékösszegeket;

c) megkaphassák a munkaadó által biztosított szállásért a bérből visszatartott vagy levont, a nettó járandósághoz vagy a szállás minőségéhez mérten túlzott költségek visszatérítését;

d) adott esetben megkaphassák a fizetésükből jogtalanul visszatartott munkáltatói hozzájárulást a szociális partnerek közös alapjainak vagy intézményeinek fizetendő járulékok tekintetében.

Ez a bekezdés olyan esetben is alkalmazandó, ha a munkavállaló már visszatért abból a tagállamból, amelyben kiküldetésben volt.

12. cikk

Alvállalkozói felelősség

(1) A csalás és a visszaélések elleni küzdelem érdekében a tagállamok a megfelelő szociális partnerekkel folytatott konzultációt követően, a nemzeti joggal és/vagy gyakorlattal összhangban további – megkülönböztetésmentes és arányos – intézkedéseket hozhatnak annak biztosítása érdekében, hogy az alvállalkozói láncokban azt a vállalkozót, amelynek a 96/71/EK irányelv 1. cikkének (3) bekezdése szerinti munkáltató (szolgáltató) közvetlen alvállalkozója, a kiküldött munkavállaló - a munkáltatóval együttesen vagy a munkaadó helyett - felelősségre vonhassa az esetleges kifizetetlen, a jogszabály vagy kollektív szerződés szerinti minimális bérszinteknek megfelelő nettó járandóságok és/vagy a jogszabály vagy kollektív szerződés szerint a szociális partnerek közös alapjainak vagy intézményeinek fizetendő járulékok tekintetében, feltéve hogy e járandóságok és járulékok a 96/71/EK irányelv 3. cikkének hatálya alá tartoznak.

(2) A 96/71/EK irányelv mellékletében említett tevékenységek tekintetében a tagállamok intézkedéseket hoznak annak biztosítása érdekében, hogy az alvállalkozói láncokban azt a vállalkozót, amelynek a munkáltató közvetlen alvállalkozója, a kiküldött munkavállaló - a munkaadóval együttesen vagy a munkaadó helyett - felelősségre vonhassa a kiküldött munkavállalók e cikk (1) bekezdésében említett jogai tekintetében.

(3) Az (1) és (2) bekezdésben említett felelősség a munkavállalónak a vállalkozó és alvállalkozója közötti szerződéses jogviszony keretében szerzett jogaira korlátozódik.

(4) A tagállamok a nemzeti jogban – az uniós joggal összeegyeztethető, továbbá megkülönböztetéstől mentes és arányos módon – szigorúbb szabályokat is előírhatnak az alvállalkozói felelősség hatályára és körére vonatkozóan. A tagállamok az uniós joggal összeegyeztethető módon a 96/71/EK irányelv mellékletében említettektől eltérő ágazatok tekintetében is rendelkezhetnek ilyen felelősségről.

(5) A tagállamok az (1), a (2) és a (4) bekezdésben említett esetekben rendelkezhetnek úgy, hogy az a vállalkozó, amely eleget tett a kellő gondosságra vonatkozó nemzeti jog szerinti kötelezettségeknek, nem tartozik felelősséggel.

(6) A (2) bekezdésben említett felelősségi szabályok helyett a tagállamok – az uniós és a nemzeti jognak és/vagy gyakorlatnak megfelelően – más olyan, megfelelő végrehajtási intézkedéseket is tehetnek, amelyek közvetlen alvállalkozói viszony esetén a vállalkozóval szemben hatékony és arányos szankciókat tesznek lehetővé a csalások és visszaélések elleni küzdelem érdekében olyan helyzetekben, amikor a munkavállalók számára nehézséget okoz jogaik gyakorlása.

(7) A tagállamok tájékoztatják a Bizottságot az e cikk alapján hozott intézkedésekről, és ezeket az információkat általánosan is hozzáférhetővé teszik az általuk megválasztott legrelevánsabb nyelv(ek)en.

A (2) bekezdés esetében a Bizottság részére nyújtott tájékoztatásnak ki kell terjednie az alvállalkozói láncokban fennálló felelősségre is.

A (6) bekezdés esetében a Bizottság részére nyújtott tájékoztatásnak ki kell terjednie az alternatív nemzeti intézkedések hatékonyságára a (2) bekezdésben említett felelősségi szabályok tekintetében.

A Bizottság ezt a tájékoztatást a többi tagállam rendelkezésére bocsátja.

(8) A Bizottság szorosan nyomon követi e cikk alkalmazását.

VI. FEJEZET
A KÖZIGAZGATÁSI PÉNZÜGYI SZANKCIÓK ÉS/VAGY BÍRSÁGOK HATÁROKON ÁTNYÚLÓ VÉGREHAJTÁSA

13. cikk

Alkalmazási kör

(1) Az egyéb uniós jogszabályokban előírt vagy előírható eszközök sérelme nélkül, a valamely tagállamban letelepedett szolgáltatóra azon okból kiszabott közigazgatási pénzügyi szankciók és/vagy bírságok határokon átnyúló végrehajtása tekintetében, hogy az említett szolgáltató nem tartotta be a munkavállalók más tagállamba történő kiküldésére vonatkozó szabályokat, alkalmazni kell a kölcsönös segítségnyújtás és kölcsönös elismerés elvét, valamint az e fejezetben előírt intézkedéseket és eljárásokat.

(2) Ezt a fejezetet alkalmazni kell továbbá az illetékes hatóságok által kiszabott, vagy közigazgatási vagy bírósági szerv által helybenhagyott, vagy adott esetben munkaügyi bíróságoktól származó azon közigazgatási pénzügyi szankciók és/vagy bírságok esetében, ideértve a díjakat és a pótdíjakat is, amelyek a 96/71/EK irányelv vagy ezen irányelv rendelkezéseinek a be nem tartásához kapcsolódnak.

Ez a fejezet nem alkalmazandó a 2005/214/IB tanácsi kerethatározat[1], a 44/2001/EK tanácsi rendelet[2] vagy a 2006/325/EK tanácsi határozat[3] hatálya alá tartozó pénzbüntetések végrehajtására.

14. cikk

Az illetékes hatóságok kijelölése

Minden tagállam az IMI-n keresztül tájékoztatja a Bizottságot arról, hogy nemzeti joga alapján e fejezet alkalmazásában mely hatóság(ok) illetékes(ek). A tagállamok kijelölhetnek egy vagy több, a megkeresések adminisztratív továbbításáért és átvételéért felelős, valamint egyéb releváns hatóságokat segítő központi hatóságot, amennyiben ez az adott tagállam belső rendszerének felépítéséből adódóan szükségesnek bizonyul.

---

1 A Tanács 2005/214/IB kerethatározata (2005. február 24.) a kölcsönös elismerés elvének a pénzbüntetésekre való alkalmazásáról (HL L 76., 2005.3.22., 16. o.).

2 A Tanács 44/2001/EK rendelete (2000. december 22.) a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok végrehajtásáról (HL L 12., 2001.1.16., 1. o.).

3 A Tanács 2006/325/EK határozata (2006. április 27.) a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló megállapodásnak az Európai Közösség és a Dán Királyság közötti megkötéséről (HL L 120., 2006.5.5., 22. o.).

15. cikk

Általános elvek – kölcsönös segítségnyújtás és elismerés

(1) A megkereső hatóság kérésére a megkeresett hatóság a 16. és 17. cikkre is figyelemmel:

a) behajtja a megkereső tagállam jogával és eljárásaival összhangban a valamely illetékes hatóság által kiszabott, illetve közigazgatási vagy bírósági szerv, vagy adott esetben munkaügyi bíróság által helybenhagyott azon közigazgatási szankciókat és/vagy bírságokat, amelyek nem képezik további fellebbezés tárgyát, vagy

b) megküldi az ilyen szankciót és/vagy bírságot kiszabó határozatot.

Ezen túlmenően a megkeresett hatóság megküld minden egyéb, az ilyen szankció és/vagy bírság behajtásához kapcsolódó releváns dokumentumot, ideértve a behajtás iránti megkeresés végrehajtásának jogalapjául és jogcíméül szolgáló ítéletet vagy jogerős határozatot, amely annak hiteles másolata is lehet.

(2) A megkereső hatóságnak gondoskodnia kell arról, hogy a közigazgatási szankció és/vagy bírság behajtása, illetve az ilyen szankció és/vagy bírság kiszabásáról szóló határozat megküldése iránti megkeresés összhangban legyen az adott tagállamban hatályos törvényekkel, rendeletekkel és közigazgatási gyakorlattal.

Ilyen megkeresésre csak akkor kerülhet sor, ha a megkereső hatóság a saját állama törvényeivel, rendeleteivel és közigazgatási gyakorlatával összhangban nem tudja behajtani a szankciót és/vagy bírságot, vagy teljesíteni a megküldést.

A megkereső hatóság nem kérheti a közigazgatási szankció és/vagy bírság behajtását, illetve az ilyen szankció és/vagy bírság kiszabásáról szóló határozat megküldését, ha és amíg a megkereső tagállamban vitatják vagy kifogásolják a szankciót és/vagy bírságot, valamint az annak alapját képező követelést és/vagy az annak végrehajtását a megkereső tagállamban engedélyező okiratot.

(3) A közigazgatási szankció és/vagy bírság behajtása, illetve az ilyen szankció és/vagy bírság kiszabásáról szóló határozat megküldése iránt megkeresett illetékes hatóságnak a számára az e fejezettel és a 21. cikkel összhangban továbbított határozatot minden további alaki követelmény nélkül el kell ismernie, és haladéktalanul meg kell tennie minden szükséges intézkedést a határozat végrehajtására, kivéve ha a megkeresett hatóság úgy határoz, hogy a 17. cikkben meghatározott valamely elutasítási indokra hivatkozik.

(4) A közigazgatási szankció és/vagy bírság behajtása, illetve az ilyen szankció és/vagy bírság kiszabásáról szóló határozat megküldése céljából a megkeresett hatóságnak az ugyanazon, vagy – ennek hiányában – hasonló jogsértés vagy határozat esetében alkalmazandó, a megkeresett tagállamban hatályos nemzeti törvényekkel, rendeletekkel és közigazgatási gyakorlattal összhangban kell eljárnia.

A közigazgatási szankció és/vagy bírság kiszabásáról szóló határozat megkeresett hatóság általi megküldése, valamint a behajtás iránti megkeresés a megkeresett tagállam nemzeti törvényeivel, rendeleteivel és közigazgatási gyakorlatával összhangban ugyanolyan joghatással bír, mintha arra a megkereső tagállamban került volna sor.

16. cikk

Behajtás vagy értesítés iránti megkeresés

(1) A megkereső hatóság általi, közigazgatási szankció és/vagy bírság behajtása iránti megkeresést és az ilyen szankcióval és/vagy bírsággal kapcsolatos határozatról szóló értesítést indokolatlan késedelem nélkül olyan egységes okirat révén kell végrehajtani, amely legalább az alábbiakat tartalmazza:

a) a címzett neve és ismert címe, valamint a címzett azonosítására vonatkozó minden egyéb lényeges adat vagy információ;

b) összefoglalás a jogsértéssel kapcsolatos tényekről és körülményekről, a jogsértés jellegéről és a vonatkozó alkalmazandó szabályokról;

c) a megkereső tagállambeli végrehajtást lehetővé tevő jogi aktus és minden egyéb, a követelés, közigazgatási szankció és/vagy bírság alapjául szolgáló releváns információ vagy dokumentum – az igazságügyi jellegű információkat és dokumentumokat is ideértve –; valamint

d) a közigazgatási szankció és/vagy bírság elbírálásért felelős illetékes hatóság és – ha előbbivel nem azonos –, azon illetékes szerv megnevezése, címe és egyéb elérhetőségei, amelytől további információkat lehet kapni a közigazgatási szankcióról és/vagy bírságról, illetve a fizetési kötelezettséggel vagy az azt kiszabó határozattal szembeni kifogásemelés lehetőségéről.

(2) A megkeresésnek az (1) bekezdésben előírtakon kívül tartalmaznia kell az alábbiakat:

a) határozat megküldése esetében a megküldés célja és a megküldés teljesítésére előírt határidő;

b) behajtás iránti megkeresés esetében az ítélet vagy határozat végrehajthatóvá vagy jogerőssé válásának időpontja, a közigazgatási szankció és/vagy bírság jellegének leírása és összegének megjelölése, a végrehajtási eljárással kapcsolatos minden releváns időpont (ideértve azt is, hogy kézbesítették-e az ítéletet vagy határozatot az alperes(ek)nek, és ha igen, hogyan, és/vagy távollétében/távollétükben hozták-e meg, valamint a megkereső hatóság általi megerősítést is arra vonatkozóan, hogy a szankció és/vagy bírság nem képezi további fellebbezés tárgyát), valamint a megkeresés alapjául szolgáló követelés és annak fő elemei.

(3) A megkeresett hatóság nemzeti jogának és/vagy gyakorlatának megfelelően minden szükséges lépést megtesz a behajtás iránti megkeresésnek vagy a közigazgatási szankciót és/vagy bírságot kiszabó határozatnak és szükség esetén a vonatkozó dokumentumoknak a szolgáltatónak való mielőbbi, de legkésőbb az azok kézhezvételét követő egy hónapon belüli megküldése érdekében.

A megkeresett hatóság a lehető legrövidebb időn belül tájékoztatja a megkereső hatóságot az alábbiakról:

a) a behajtás és megküldés iránti megkeresés alapján végrehajtott intézkedésről és arról, hogy pontosan mikor került sor a címzettnek való megküldésre;

b) az elutasítás indokairól, amennyiben a megkeresett hatóság a 17. cikk alapján elutasítja a közigazgatási szankció és/vagy bírság behajtása vagy a közigazgatási szankciót és/vagy bírságot kiszabó határozat megküldése iránti megkeresés teljesítését.

17. cikk

Az elutasítás indokai

A megkeresett hatóságok nem kötelesek eleget tenni a behajtás vagy a megküldés iránti megkeresésnek, ha a megkeresés nem tartalmazza a 16. cikk (1) és (2) bekezdésében említett információkat vagy hiányos, vagy láthatóan nem felel meg az alapul szolgáló határozatnak.

Ezenkívül a megkeresett hatóságok az alábbi körülmények fennállása esetén tagadhatják meg a behajtás iránti megkeresés teljesítését:

a) a megkeresett hatóság általi utánajárás nyomán nyilvánvalóvá válik, hogy a közigazgatási szankció és/vagy bírság behajtásához szükséges előirányzott költségek vagy források aránytalan mértékűek a behajtandó összeghez képest, vagy ezek a költségek és források jelentős nehézségeket okoznának;

b) a pénzügyi szankció és/vagy bírság teljes összege nem éri el a 350 EUR-t vagy az ennek az összegnek megfelelő értéket;

c) az alpereseknek a megkeresett tagállam alkotmányában lefektetett alapvető jogai és szabadságai, illetve a rájuk vonatkozó alapvető jogi elvek tiszteletben tartásának hiánya.

18. cikk

Az eljárás felfüggesztése

(1) Amennyiben a behajtási vagy a megküldési eljárás során az érintett szolgáltató vagy valamely érdekelt fél kifogást emel vagy fellebbez a közigazgatási szankcióval és/vagy bírsággal és/vagy az annak alapját képező követeléssel szemben, a szankció és/vagy bírság határokon átnyúló végrehajtására irányuló eljárást fel kell függeszteni, amíg a megkereső tagállam megfelelő illetékes szerve vagy hatósága határozatot nem hoz az ügyben.

A kifogásemelést, illetve fellebbezést a megkereső tagállam megfelelő illetékes szervéhez vagy hatóságához kell benyújtani.

A megkereső hatóság haladéktalanul tájékoztatja a megkeresett hatóságot a vitatás tényéről.

(2) A megkeresett tagállamban tett végrehajtási intézkedésekkel vagy a megkeresett hatóság általi megküldés érvényességével kapcsolatos vitákat a megkeresett tagállam illetékes szervénél vagy igazságügyi hatóságánál kell rendezni, annak törvényei és rendeletei szerint.

19. cikk

Költségek

(1) Az e fejezetben említett szankciókkal és/vagy bírságokkal összefüggésben behajtott összegek a megkeresett hatóságot illetik.

A megkeresett hatóságnak tagállama saját pénznemében kell behajtania az esedékes összegeket, a saját tagállama hasonló követelések esetében alkalmazandó törvényeivel, rendeleteivel, közigazgatási eljárásaival vagy gyakorlatával összhangban.

A megkeresett hatóság szükség esetén nemzeti jogának és gyakorlatának megfelelően a szankció és/vagy bírság kiszabása napján érvényes árfolyamon átváltja a szankció és/vagy bírság összegét a megkeresett állam pénznemére.

(2) A tagállamok nem követelik egymástól az olyan költségek megtérítését, amelyek az ezen irányelv értelmében egymásnak nyújtott kölcsönös segítségnyújtás vagy az irányelv alkalmazásának okán merülnek fel.

VII. FEJEZET
ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK

20. cikk

Szankciók

A tagállamok megállapítják az ezen irányelv értelmében elfogadott nemzeti rendelkezések megsértése esetén alkalmazandó szankciókra vonatkozó szabályokat, és megtesznek minden szükséges intézkedést azok végrehajtásának és az azoknak való megfelelésnek a biztosítása érdekében. A szankcióknak hatékonyaknak, arányosaknak és visszatartó erejűeknek kell lenniük. A tagállamok e rendelkezésekről legkésőbb …..[+]-ig tájékoztatják a Bizottságot. A tagállamok az e rendelkezéseket érintő minden későbbi módosításról is haladéktalanul értesítik a Bizottságot.

21. cikk

Belső piaci információs rendszer

(1) A tagállamok illetékes hatóságai közötti igazgatási együttműködés és kölcsönös segítségnyújtás megvalósítása, melyekről a 6. cikk, a 7. cikk, a 10. cikk (3) bekezdése, a 14. cikk, a 15. cikk, a 16. cikk és a 17. cikk rendelkezik, az 1024/2012/EU rendelet által létrehozott belső piaci információs rendszeren (IMI) keresztül történik.

[+] HL: Kérjük, illessze be a dátumot: ezen irányelv hatálybalépésének időpontja után két évvel.

(2) A tagállamok kétoldalú megállapodásokat vagy szabályokat alkalmazhatnak az illetékes hatóságaik által a kiküldetésben lévő munkavállalókra vonatkozó, a 96/71/EK irányelv 3. cikkében említett foglalkoztatási szabályok és feltételek alkalmazását és nyomon követését illetően folytatott igazgatási együttműködésre és kölcsönös segítségnyújtásra vonatkozóan, feltéve hogy e megállapodások, illetve szabályok nem sértik az érintett személyek és vállalkozások jogait és kötelezettségeit.

A tagállamok tájékoztatják a Bizottságot az általuk alkalmazott kétoldalú megállapodásokról és/vagy szabályokról, és e kétoldalú megállapodások szövegét általánosan hozzáférhetővé teszik.

(3) A (2) bekezdésben említett kétoldalú megállapodásokkal vagy szabályokkal összefüggésben a tagállamok illetékes hatóságai a lehető legnagyobb mértékben az IMI-rendszert használják. Ha valamelyik érintett tagállamban az illetékes hatóság használta az IMI-t, minden további szükséges ellenőrzés esetében is lehetőség szerint használnia kell.

22. cikk

Az 1024/2012/EU rendelet módosítása

Az 1024/2012/EU rendelet melléklete a következő pontokkal egészül ki:

„(6) Az Európai Parlament és a Tanács 1996. december 16-i 96/71/EK irányelve a munkavállalók szolgáltatások nyújtása keretében történő kiküldetéséről[*]: 4. cikk.

(7) Az Európai Parlament és a Tanács …-i .../.../EU irányelve a munkavállalók szolgáltatások nyújtása keretében történő kiküldetéséről szóló 96/71/EK irányelv érvényesítéséről és a belső piaci információs rendszer keretében történő igazgatási együttműködésről szóló 1024/2012/EU rendelet (az IMI-rendelet) módosításáról[**+]: 6. cikk, 7. cikk, 10. cikk (3) bekezdése, 14., 15., 16., 17. és 18. cikk.

---

[*] HL L 18, 1997.1.21., 1. o.

[**] HL L …, 2014….., … o.”

[+] HL: kérem kiegészíteni az irányelv számát, dátumát és a hozzá tartozó lábjegyzetet.

23. cikk

Átültetés

(1) A tagállamok hatályba léptetik azokat a törvényeket, rendeleteket és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek …[+]-ig megfeleljenek. Erről haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot.

Amikor a tagállamok elfogadják ezeket az intézkedéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

(2) A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguk azon főbb intézkedéseinek szövegét, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

24. cikk

Felülvizsgálat

(1) A Bizottság felülvizsgálja ennek az irányelvnek az alkalmazását és végrehajtását.

Legkésőbb …[++]-ig a Bizottság az ezen irányelv alkalmazásáról és végrehajtásáról szóló jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek, a Tanácsnak és az Európai Gazdasági és Szociális Bizottságnak, és adott esetben szükséges módosításokat vagy kiigazításokat javasol.

[+] HL: Kérjük, illessze be az ezen irányelv hatálybalépését két évvel követő dátumot.

[++] HL: Kérjük, illessze be az alábbi időpontot: ezen irányelv hatálybalépése után öt évvel.

(2) Felülvizsgálatában a Bizottság a tagállamokkal, és adott esetben a szociális partnerekkel folytatott uniós szintű konzultációt követően, különösen az alábbiakat értékeli:

a) a kiküldetés valódiságának megállapítására szolgáló tényszerű elemek szükségessége és megfelelősége, többek között olyan meglévő elemek módosításának vagy lehetséges új elemek meghatározásának a lehetősége, amelyeket figyelembe vesznek annak megállapítása során, hogy a vállalkozás valódi-e, és hogy a kiküldött munkavállaló a 4. cikkben említetteknek megfelelően ideiglenes jelleggel végzi-e munkáját;

b) a kiküldetési folyamattal kapcsolatosan hozzáférhető adatok megfelelősége;

c) a nemzeti ellenőrzési intézkedések alkalmazásának megfelelősége és helyénvalósága mindazon tapasztalatok fényében, amelyek az igazgatási együttműködési és információcsere-rendszerrel, illetve annak hatékonyságával kapcsolatban ez idő alatt összegyűltek, továbbá figyelembe véve az egységesebb, szabványosított dokumentumok kidolgozását, a munkavállalók kiküldetése terén folytatott ellenőrzések kapcsán a közös elvek, illetve normák kidolgozását és a technológiai fejlesztéseket, a 9. cikkben említetteknek megfelelően;

d) az alkalmazandó szabályok betartásának biztosítását szolgáló, a felelősséggel kapcsolatos és/vagy végrehajtási intézkedések és a munkavállalói jogok tényleges védelme az alvállalkozói láncokban, a 12. cikkben említetteknek megfelelően;

e) a közigazgatási szankciók és/vagy bírságok határokon átnyúló végrehajtására irányuló rendelkezések alkalmazása, különösen a rendszerrel kapcsolatos tapasztalatok és e rendszer hatékonysága fényében, a IV. fejezetben meghatározottaknak megfelelően;

f) az IMI-vel kapcsolatos kétoldalú megállapodások vagy szabályok alkalmazása, figyelembe véve adott esetben az 1024/2012/EU rendelet 25. cikkének (1) bekezdésében említett jelentést.

g) a tagállamoktól vagy a Bizottságtól kért információk rendelkezésre bocsátására a 6. cikk (6) bekezdésében megállapított határidők kiigazításának lehetősége annak érdekében, hogy e határidőket csökkenteni lehessen, figyelembe véve az IMI működésében és használatában elért eredményeket.

25. cikk

Hatálybalépés

Ez a rendelet az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

26. cikk

Címzettek

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Kelt,

az Európai Parlament részéről	*a Tanács részéről*
az elnök	*az elnök*